

Het Raadsel

Isabella Maldonado

Het Raadsel

SAGA Egmont

Het Raadsel

Vertaald door Mariet Herlé

Originele titel *The Cipher*

Eerste druk oktober 2023

Copyright © 2020, 2023 Isabella Maldonado en SAGA Egmont

Deze editie is mede mogelijk gemaakt door een licentieovereenkomst met Amazon Publishing, www.apub.com

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur © Skip Feinstein

NUR 332

ISBN: 9788727112497 (paperback)

ISBN: 9788728566268 (e-book)

ISBN: 9788728465776 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Voor Mike

De andere helft van mijn hart

Ik houd van je

1

Tien jaar geleden

Rechtbank voor jeugd- en gezinszaken, Fairfax, Virginia

Nina Esperanza keek de man aan die haar lot in handen had. Rechter Albert McIntyre las de documenten die hij gekregen had nog eens door. Ze dwong zichzelf om haar voet te laten ophouden met wiebelen onder de lange eiken tafel en trok een gezicht waarvan ze hoopte dat het er beleefd uitzag. Het dossier lag er, de getuigen waren klaar – alleen het oordeel moest nog uitgesproken worden.

De rechter hield op met lezen en keek haar aan om haar in te schatten voordat hij iets zei. ‘Ik ben bereid om gehoor te geven aan je verzoek aan het hof, maar voor ik dat doe, wil ik zeker weten dat de consequenties van die beslissing je duidelijk zijn. De uitspraak kan niet meer teruggedraaid worden. Je zult de

volle verantwoordelijkheid bezitten voor al je daden of contracten die je aangaat vanaf nu.'

Nina's ad litem vertegenwoordiger, Cal Withers, stak zijn vinger achter de boord van zijn overhemd. 'Ze accepteert uw voorwaarden, edelachtbare.'

Withers was de advocaat die door het hof was benoemd om Nina's belangen te behartigen. Op haar zeventiende kon ze niet zelf een verzoek aan het hof doen. Zijn grijze haar, diepe rimpels en rustige effectiviteit toonden zijn ervaring. Zijn afgetobde gezichtsuitdrukking getuigde van alle jaren dat hij geworsteld had met het onvoorspelbare jeugdrechtstelsel, dat zowel recht als onrecht kon doen, afhankelijk van de omstandigheden.

De rechter wierp een blik op Withers voordat hij zijn volgende woorden richtte tot het meisje, hij stond op het punt haar leven definitief te gaan veranderen. 'Ik begrijp waarom je een beroep op het hof doet om meerderjarig verklaard te worden. Vooral gezien je huidige situatie.'

De weinige mensen die bij de besloten zitting mochten zijn, schoven ongemakkelijk op hun stoel heen en weer, maar Nina vertikte het om ineen te krimpen. Na wat er gebeurd was, had ze zichzelf beloofd om nooit meer terug te keren in het systeem. Als de rechter niet in haar voordeel zou beslissen, zou ze weer weglopen. En dit keer zou niemand haar kunnen vinden tot na haar achttiende verjaardag.

'Je hebt laten zien dat je jezelf kunt onderhouden,' zei rechter McIntyre. 'Maar wat voor plannen heb je verder? Heb je een doel in de toekomst?'

Withers nam het woord voordat zij kon antwoorden. 'Edelachtbare, in uw dossier staat bewijs dat ze al vroeg aangenomen is op de George Mason Universiteit. Ze heeft ook

een beurs en een studietoelage daarvoor. Ze heeft een parttimebaan en kan op de campus wonen, waar ze...'

De rechter stak zijn hand met ouderdomsvlekken op. 'Ik zou de jongedame graag zelf willen horen.'

Withers had geprobeerd ertussen te komen om haar dit moment te besparen. Haar maatschappelijk werker en hij hadden haar raad gegeven voor de zitting. Als de rechter naar haar toekomstplannen vroeg, hadden ze haar geadviseerd, dan moest ze een roerend verhaal ophangen over dat ze met kinderen wilde werken, in de kinderopvang bijvoorbeeld, of dat ze bij het Peace Corps wilde gaan. Technisch gezien was dat geen leugen. Ze had die mogelijkheden inderdaad overwogen. Een fractie van een seconde. Daarna had ze bedacht wat ze met de rest van haar leven wilde doen. Maar zou de rechter haar keus accepteren?

Onder tafel raakte Withers haar voet aan met de zijne. Ze wist wat hij wilde zeggen. Maar ja, ze had nog nooit iets gedaan omdat iemand anders gezegd had dat dat moest. Daarom was ze waarschijnlijk van het ene kindertehuis naar het andere gestuurd.

Toen nam ze een beslissing. Ze rechtte haar schouders en besloot de waarheid te vertellen. 'Ik wil graag criminologie en rechten studeren op die universiteit. Nadat ik afgestudeerd ben, ga ik bij de politie, klim ik op tot rechercheur en besteed ik de rest van mijn leven aan het achter de tralies krijgen van monsters die het op kinderen voorzien hebben.'

Withers wreef met zijn hand over zijn gezicht. De maatschappelijk werker schudde haar hoofd.

Nina negeerde hun reacties en richtte haar aandacht op de rechter. 'Is dat ver genoeg in de toekomst, mijnheer?'

Rechter McIntyre kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Wil je wel begeleiding blijven krijgen?’

‘Ja, mijnheer.’

‘De omstandigheden hebben ervoor gezorgd dat je vanaf zeer jonge leeftijd zelfstandig was, Ms. Esperanza,’ zei rechter McIntyre. ‘Maar je moet ook toelaten dat anderen je helpen wanneer dat nodig is. Denk daaraan.’

Het werd stil in de rechtszaal. Alle ogen waren gericht op de rechter. Men wachtte.

Haar al kwetsbare zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Had ze er daarnet voor gezorgd dat hij eraan ging twijfelen of ze wel kon omgaan met wat er met haar gebeurd was? Haar adem stakte.

Na een eeuwigheid verbrak zijn diepe stem de stilte. ‘Ik zal het verzoek honoreren.’

Ze ademde uit met een lange zucht.

‘En dan nog die andere kwestie.’ De lach bestierf op haar lippen toen de rechter op sombere toon verder ging. ‘Het verzoek om naamsverandering.’

Hij hield een document van de notaris op. ‘Je verzoekt om je naam te veranderen van Nina Esperanza in Nina Guerrera. In het dossier staat dat je je naam graag wilt veranderen, in plaats van verder te leven met hoe je genoemd bent. Je zou dat kunnen doen als je achttien bent, dus vanwaar de haast?’

Withers vond zijn stem terug. ‘Eerwaarde, mijn cliënt heeft deze naam gekregen van haar eerste maatschappelijk werker toen het duidelijk werd dat adoptie’ – hij wierp haar een verontschuldigende blik toe – ‘onwaarschijnlijk werd.’

Haar blik ging naar haar samengeknepen handen. Als klein meisje was ze nooit zo eentje geweest met dansende blonde

krullen en helderblauwe ogen. Ze had geen porseleinblanke huid of blozende wangen. De maatschappelijk werkers hadden haar nooit *lief* of *verlegen* genoemd. In plaats daarvan ving ze flarden van hun gesprekken op die doorspekt waren met termen als *eigenwijs* en *koppig*. Misschien had ze dat destijds nog niet helemaal begrepen, maar ze wist dat die termen – gecombineerd met haar donkere haar, bruine ogen en lichtbruine huid – haar onderscheidden van de andere meisjes. De meisjes die geadopteerd werden.

Withers vulde haastig de stilte die gevallen was. ‘Ze had hier niets over te zeggen en denkt dat, nu ze niet meer onder de kinderbescherming van de staat Virginia valt, dit het juiste moment is om een naam te kiezen die haar nieuwe koers weerspiegelt.’

De rechter trok een borstelige wenkbrauw op. ‘Je nieuwe koers?’

Ze deed haar hoofd omhoog om zijn blik te vangen. ‘Spreekt u Spaans, mijnheer?’

‘Nee.’

Ze haalde diep adem. Totale openheid was haar beste optie. ‘Ik heb mijn eerste maatschappelijk werker achterhaald, van toen ik in het systeem kwam, zeventien jaar geleden.’

De uitdrukking op het gezicht van de rechter werd somberder. ‘Ik ken de omstandigheden.’

Omstandigheden. Een afstandelijke, klinische term om haar gevoelens te sparen. De rechter dacht misschien dat hij vriendelijk was, maar hij kon dit niet maskeren.

Ze was in een vuilcontainer achtergelaten toen ze een maand oud was.

Nina slikte de brok in haar keel weg en ging verder. ‘Ze heet Myra Gonzales. Ze vertelde me dat ik oorspronkelijk Baby Jane Doe genoemd was. Ze wilde dat ik een etnisch correcte naam kreeg, dus noemde ze me Nina, de Engelse versie van *niña*, dat “meisje” betekent in het Spaans. Ze hoopte ook dat ik een van de kinderen zou zijn met wie het goed afliep. Dat ik geadopteerd zou worden door een liefhebbend gezin, dus noemde ze me Esperanza, wat “hoop” betekent.’ De brok in haar keel werd groter, waardoor haar laatste woorden er gespannen uit kwamen. ‘Die goede afloop is mij niet gegund geweest.’

‘Nee,’ zei rechter McIntyre. ‘Dat is niet gebeurd.’

Hij probeerde haar niet te bevoogden, wat ze op prijs stelde.

‘Maar waarom Guerrero?’ wilde hij weten.

‘In het Spaans is *guerrero* “strijder” of “vechter” en *guerrera* – met een a aan het eind – is de vorm voor een vrouw.’

De rechter nam even de tijd om deze woorden te verwerken, totdat er begrip in zijn ogen verscheen. ‘Strijdster.’

Ze knikte dat dat klopte. ‘Ik heb de hoop opgegeven,’ zei ze zachtjes en hief haar kin. ‘Vanaf nu ga ik vechten.’